

EBUBEKİR EROĞLU

Şahitsiz Vakitler

Ebubekir Eroğlu

ŞAHİTSİZ VAKİTLER

Ebubekir Eroğlu

Ebubekir Erođlu 1950'de Malatya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakóltesini bitirdi. 1970'li yıllarda Őiir yazmaya başladı. Kamu görevlisi olarak çalıŐtı. Bir gazetede haftalık deneme yazıları yazdı. Erođlu'nun ilk Őiirlerinde çağımıza özgü bir tedirginlik, romantik bir çizgide belirginleŐir.

Ebubekir Eroğlu, Őiirleri, Őiir üstüne yazılarıyla olduğu kadar, *YöneliŐler* (1981-85 arasında 43 sayı) dergisiyle de Őiir atmosferinin canlı ve belirgin tutulması yolunda önemli çabası olmuş bir Őairdir.

Eserleri: *KuŐluk Saatleri* (1974), *Kayıpların Őarkısı* (1984) ve *Yirmidört Őiir* (1991) isimli Őiir kitaplarının yanı sıra, *Sezai Karakoç'un Őiiri* (1981) üzerine önemli bir incelemesi, *Yenileme Bilinci* (1988), *Sevap Defteri* (1992), *Modern Türk Őiirinin Doğası* (1993), *Sabit ve DeđiŐken* (1994), *Muğlak Ölçekli Harita* (1997), *Kelimeler Çınladıkça* (1997) isimli deneme ve inceleme kitapları var.

Ebubekir Eroğlu gerek Őiirlerinde gerekse deneme yazılarında insanı ve hayatı sorgular hep: İnsanın bu dünya içindeki yerini. Bir romantiktir...

Ebubekir Eroğlu'nun

YKY'deki öteki kitabı:

Modern Türk Őiirinin Doğası (1993)

Œir

Œahitsiz Vakitler / Ebubekir Eroğlu

Kapak Tasarımı

Faruk Ulay-Kaan Savul

Tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıŒında

yayıncının yazılı izni olmaksızın

hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Œ.

Yapı Kredi Plaza E Blok Manolya Sokak 1. Levent 80620 İstanbul

Telefon: (0 212) 280 65 55 (pbx) Faks: (0 212) 279 59 64

<http://www.ykykultur.com.tr>

FERAGAT

terketmek için de güç gerek
dalından ilk ve son kez ayrılmak için
bayıltan olgunluğuyla bir meyvenin
ihtiyaç duyduğu kadar olsa bile

zayıflığı çağırınca bedeninin
bir takati, içten dışa gelişen
terkediştir çünkü dönüşen
yeniden yüklenmeye

akşam omuzdan aşağı bastırarak
çökertmeye kalkıştığı günlerde
bir fırtına çıkmadı mı yol açmadı mı
“bana göre değil” dediğin gece

serazat derdi gözücuyla bakanlar
tezcanlılığa yakıştırarak her hafifliği
ordan oraya atlamayı boşvermişlik sanırlar
çok görürlerdi bir ara dinlenmeyi

yük çağırılmaz kendiliğinden gelir
ne ayrılık boşveristir ne inziva
ilk fırsatta dönmeyi düşünürken

yüklenmek ne ister feragat ne sorma bana

zamanı pay ederken serazat adımlara

geçmişinden sıyrılmış bağlarını bırakmış

biri karşılar ağırlardı beni

hiçbir şeyi hafife almayan ama aslında

birden çıkagelmiş ve çağırılmış gibi

yüklenmek mi feragat mi

güç isteyen hangisi

yükü ölçerek mi bilmem

çözerek mi yetersizliği

yine de besbelli feragatin

tatmadığım bir takat istediği

MESAFE

belki de biz bir Şey yapamadık

salıyor hâlâ gölgesini

yol diye içine düşölmüş dolambaçlar

yere sağlam bastığımız gün

uyku yenildi diye düşünür

bir hayat kaldığına kuvvetle inanırken

atılmak için can atan ayaklara

“dur” diyen bir his aniden fırlıyorsa

zaptedecek kim vardır

gevşedikçe ele gelen

gerildikçe kaçan sicimi

ilk günkü gibi duruyor koyuluğu

ben varsam ışık da var diyen gölgenin

ama ölüm bekliyor dört dörtlük tedaviyi

niyetle netice arasında

vaktiyle bulduğumuz gibi

gel bir nefes al kardeş fazla dert etme

biz ölmeden bu mum erir tükenir diye

binlerce yıl önceki

ince ışığıyla yarılan

bugün lastik yuvarlağa sarılan

bir pedala büzülen mesafeye karşılık

bize kalmış olsa da yeter

yalnız doğduğu yeri doyuran

dıştan bakınca kamçılayan

içten nabız gibi atan mesafe fikri

“basılmamış yolları budur” deyip ormanın

geçerken patinaj yapıyor artık

sükûtuna razı olarak

çekilmiş okyanus kıyılarının

oluk oluk taliplileri

bir nefes al kardeş fazla dert etme

biz ölmeden bu mum erir tükenir diye

daha Őekillenmeden dillenmeden biz

kimi cezbetti seslediye

geceye kadar kıpkızıl fecri

fecre kadar geceyi getirenin

sık dallar arasındaki titrek ışığı

fer verdi yeni bir dil verdi de

varlığı hatırası özlemiyle

yola baş koyan göz kestiren

arzunun mumu alev aldı

ince ışığıyla yarıldı gölge

bir nefes al kardeş gel artık

biz ölmeden eriyip tükenecek

bu mum diye dert etme

BİR KİLİT BİR ANAHTAR

şahitsiz vakitlerde

inşirahıyla geldi de kalbin

bir anahtar koydu önüme

bakir soruların senin

farkedince içine girdiğini

belasını bulmamış bir hercümercin

“bu nasıl meclis” dediydin hani

“umurlarında değil sözün mahremliği

yürekten gelmeyen sorular; paslı kilit

bir ses diyor ki: Ya hu çek git”

şöyle bir baktıydın yakası yırtılmış ağızlara

kederle döndüydün oradan oraya

mahrem söze bir yer bulmaya

açık ettiklerin senin bir soru bugün

perdeler ardında gördüğün

bekâreti eksilmez cevabı verilmekle

yarışı sürdürse de farfara ağızlar

onlar kilit dese bende anahtar

yok edemez onu bu dizginsiz hengâme

“zaten cevabıyla birlikte mayası tutar

değdiği her yüreği sarsarak doğar

bir soru” dediydin “içten ve hakikiyse”

tat veren hışırtısıyla geldi

otlara sürünerek geçen bir derenin

bazan kilit oldu bazan anahtar

bakir soruların senin

DUVARIN YIPRANIŐI

günü eriyip gidiyor deriz

ısmarlama hayata dalanların

bir gün acımayla bir gün “o işte öyle”

diyen teslimiyetle

uzağını yeğleyip vasıf koymanın

birinden biri anlar diye bekleriz

kalabalık el etek çektiğinde

benzetir de birini ötekine

böyle böyle anlam veririz

yıpranıőına sahipsiz bir duvarın

periőanlık her yanı sarmadan önce

ölüme çattığı da var oysa hayatın

benzemez bir duvarın

sahipsizliğine

o sahipsizlik ki tamama erdiğinde

sönüşüdür beka kabarmasının

kudret edinir oysa hayat bir yandan erise de

aldığıyla aradığıyla terkettiğiyle

yitiği bulduğundan çok olmalı insanın

ki sonu gelmiyor aramanın

yönelmek için kimin cesareti var

koruyucu duvarlar

rüzgâr darbeleriyle kemirilirken

ayak değmedik ülkeye girilmedik şekle

bir kez olsun duyulmamış kelimeye

sessizliğin içini boşaltır anlamını kovarken

pazara doluşan anlamsız gürültüler

hangi dil tatmadığına göz koyar

bir yürek

hangi istek hangi cesaretle

ermediği şeyi arar

DUVARIN İKİ YAKASI

1

fani varlık halinde görünmeden biz

önce de ölüm vardı

söylemeye kimin dili varır

beklemeden karşılanmayı

bugün de kamçılayan güçlü kılan

her ihtiyaç gibi bizi

uzaktan kollayıyla sınıadığını

görüntüsü kulağa seslenen

bir pençe orman ıssızlığında

işiteni olmayan bağırışlarda

bazan gemiden atlayış ummanında

göreni görünmeyen

gösterdi iki yakasıyla sınırı

hayatın ona denk dünya kadar

hiçlik de denilen bugün

ârâfi terke yöneldiği sınırda

titreyip durdu da terazisi

eceliyle söyleşen varsa anlar dilini

biri dıştan gelen biri içten yükselen

iki ateş arasında

yüreğin şüphesi tedirginliği

ama keskin erimez vazgeçmezliği

ısrarı kaldı

ulaşmak için başka bir hayata

buraya kadar sarıp sarmaladı

ölümsüzlüğü ve kökündeki hayatı

2

bir kez uçan kuş

tızağı ve kafesi varsın unutsun

hayat sahibi kimse tatmamış olsun

geçip gitmiş olanlardır uyararı

ölümsüz olanın nektarıyla

gelip geçmekte olanları

imrendiđimi dűşűnűp kınıyorsunuz

başı taş ve yosun tuttuğu halde

gűműşten bir ip gibi akan dereye

sadece bir kez görműş gibiyim

hâlâ berraklık ve bereket bulacağım

dűnebilsem çıktıđı yere

can taşıyor desem mazurum

ışığa cevap olan yosunun

bakarak şahitliğine

hiçbir yere ulaşmaz diye şaşıyorsunuz

ısrarla ince izini sűrdűđűm

bir nefeslik buharıyla şu dere

kalamam gideceğim

hiçbir zaman varamaz deseniz de

ilk gűrűşte vaadettiđine

BESLENME

orman görüntüleriyle besledi bizi

aşmak üzereyken bir tepeyi

bazan yarı ışıklı korku dolu

bazan yapışkan ama uçucu

tahminleri yıkışı tahminlerin

yetti

başımızı dik tutmaya göğsümüzü pek

menzillere işaret oldu

parıltısı vaadkâr sürprizlerin

yorgun olmak dert değil artık

sabahları aradan sızan aydınlık

öğlenleri nemli kuytular

besledi de tahmin ve sürprizleri

bizden yana birbiriyle yarışır gibi

rüya verdi de uyku verdiği kadar

evvelce geçip gidenlerin izleri

bize kuvvet olan bir şekle girdi

zırhımızdır bir kez ele girip de

düşmeyen kalemizdir artık

geceden tat taşıyan taşıran gündüz gözüyle

“gökteki yıldızın biri benimdir biri benimdir” diye

ayrılığı kavuşmayla bağdaştıran

türküdeki yalnızlık

görünüşe kalsa bel bağlamıştık

levh'ür resme papamundaya atıflarla

tepede durarak uzun uzun

harita okuyuşuna senin hesaplar yapışına

gerçekteyse dostum (sence değil mi)

denizin serbestçe yol verdiği

mesafe aşan dalgalar gibi

uyanık bırakan oynak rüzgârın

sarsılmaz güvenine dayandık

bir yamaçta kuru derelere rastladık

yalnız otların ve fidanların kökleri nemli

kavrulayazmıştık susuzluk ve yoksulluk derdiyle

serdiler hafızalarında kalan son gölgeyi

onlar da eksik etmedi iyiliğini

güneşin dik geldiği yerde

oturup kenarına çıkınlar açtık

geçip giderken biteviye

kılavuzluğunu sağladın ya yeter canyoldaşım

uzakken uzaklığıyla ürkü veren

yaklaştıkça heybeti artan yaklaşırken

büyük dalgaların açtığı engin vadide

yürekte ışığı küçük kıpırdanışların

hazinesi dopdolu hayat ormanında

bağlılık müstağni kıldı yokluk mülküne daldım

vermekle kaybetmeyeceğiniz şeyi aldım

allahın otağ kurduğu virane gönül sahipleri

geçip giderken biteviye

açlığıma iyi gelir diye

kovansız arıların doğal verimi gibi

dökülüp saçılmış mirasınıza bakarak

gerçi “yoksulluk ne ki” dersiniz “ölümden öte”

bir zamanlar yaşıtım olan ama ulu ama uzak

izleriyle ruh akrabalarım

MOLA YERİNDE

1

bir ırmağı tutarak geldim buraya

az kalsın dilim sürçecek

“dik” diyecektim öyle yorucu

adım attığım halde aktığı yöne doğru

ne düz diyebilirdim ne pürüzsüz

ne söz verebilirdim rahat bir yolculuğa

“siz kalın” dediysem daha orada

içim elvermediyse bundandır çağırmaya

şafağın atışıyla damlayan herkes
çok geçmeden tanıyor birbirini
bir hengâme bile varken hesapta
yüzler aydınlatıyor yüzleri

yola yorgunluğa sıra gelmeden
şecere okumaya gerek görmeden

– sen ha!

– demek burada!

– ya hu sen de mi?

sürprizler ısıtıyor mola yerini
enisonu kaybettirmez dostum

bu yol bu yorgunluk bu reca

başta bulan hiç kimseyi

kayıp hanesinde komaz sonunda

sürdüğünce aklına ne güç ne çelimsizlik gelenin

silinmeye yüz tutmuş izlerini

1

girdabın köpüğü tutar insanı

volkanın lavı

gitmekle kalmak arasında

dünyayı nisyana yollamışken

bir emir etkisiyle öğütler

biraz daha orda durmayı

kafadan kovmakla kovmamak arasında

diyelim lav uzaktadır

çaresi içindedir ama girdabın

çözemezsin bağlarını

mekânca uzaklıkta ısrarlıyken

hem çeker hem davet eder bakakalmayı

kalmak kurtulma düşünüyken besler

boşluk doğurur düşünmek uzaklaşmayı

imkânsız oluşu değil mi

bağlayıp bırakmayan bizi

mutsuz birini mutlu yapacak ne varsa

dokusu gevşemiş şu hayhuy arasında

mümkünler sıradandır

kolayına ne gelse ona kapılır

girdabın öyle bir yanı var ki

meşdan okur sıradanlığa

imkânsızın çekiciliği

araya aşılmaz mesafe gerdi

hem lava benzer hem girdaba

yalnız büyüsü yeter oyalanmaya

BİR VAKİT GÖLGEDE

bir vakit gölgede uzanıyorum

sanırlar ki bunda bir heves buluyorum

yorgun beden dinçlikle oynaşınca

bekanın köpüğü kabarıyor da

varlıkların zarfi hafifçe yırtılıyor

hâlâ adı konmamış duygular uyanıyor

hükmettikçe görüntü şöylece göz atışıma

dönüşüyor o nazar saygı dolu bakışa

zarfi yırtan her şeyi demlenmiş buluyorum

gölgesinde bir vakit uzanıyorum

KÖKLERİN ÇAĞRISI

üçü de oturmuştu öğle sığağında

asmalı bir çardağın altında

biri dinlenmek üzere gelmişti

dinçliğe çalıyordu gücünün tükenişi

iş yapmış olmanın doygunluğuyla

vaktin ölüşü diriltiyordu ötekileri

“boşuna dikmiş olmayasın

elindeki körpe fidanı” dedi öteki

ardından ne gelecek diye baktı ilki

“yağmur akli estiğince iniyor artık

bahar nerdeyse hep gecikiyor

akla gelir miydi görülmüş şey mi

şaşırdılar sanki vakitlerini

her yıl şuraya konan kuşlar

ses vermeden geçip gidiyor

kuruyup göçtü de barınakları

unuttular bize uğramayı”

“çağıracaktır” dedi ilki

onlardan çok bizim için

çağırılmadan geleceği düşünülen

tayin edilmiş vakitleri”

“kısa keseyim” dedi öteki

“boşuna dikmiş olmayasın diyecektim

elindeki taze fidanı

çorak bir yerdir burası”

“doğuran da o ya niyetimi

uykularımdan eden” dedi ilki

“çölleşme toprağı kemirirken

ve bize gereken cesareti

eritip tüketmeye kalkarken

uzaktan işaret etti

gündüzleri kamçılayan geceleri dürten

kimseyi tedirgin etmeden

gizlice verilen bir öğüt gibi”

(üçüncüsü külü dökülsün diye
sigarasına parmağıyla vururken
konuşma sırası kime gelmişse
o yana bir bakış atmakla yetindi

ona sözden ne sıra ne yankı geldi)

“

“ “

toprağın dayandığı bir Şey mi vardır

yoksa kapıp koyuverir mi kendini

gençlik günlerimizin bizim

dizginsiz esini gibi

içten diri dıştan uysal fidanın

kavrar köklerini koynuna alır

derininden kabarcıklar çıkarır

uzatıp uçlarına yardım elini

kurumuş çölleşmiş görünse de

elin ermediği gözün görmediği yerlerde

abıhayattan olma feyze çağırır

umuttan el çekmişleri

ışığı nısyana ısyana eden

bir his parlarsa içinde etraf karardı diye

dalgalar kabırır benliğin öz evinde

izahsız bir güç doğar şaşırır

hayretlere boğar yorgun yüreğin

“tükendim artık” dediği yerde

tükeniş ne ki bir yürek için

tazeleniş kapısı sarsılmayan güvenin

dalganın ışığın ve oynak her şeyin

bağrında dirilmesiyle

GÖRÜCÜ

yalnızca bir kez gördüğüm bir şey var

düşte mi çıplak gözle mi

yerini bile unuttum şimdi

geçip giden onca zamana rağmen

öylesine güçlü çıktı ki

öteki tarafa çekti beni

eskiler gönül gözü derdi

az kişi mi dirsek çürüttü çileye girdi

bir kez elde etmek için onu

sonra da kapandığına şahit olmasın diye

unutmaya çalışıp gördüklerini

az kişi mi örttü kötülükleri

derken

çıplak göze övgü dönemi geldi

herkeste bir çifti var ya

yüce değil kimseninki

ona çarpan her şey meşhudum değil

aynı gölge aynı ışık altında

aynı parlaklıkta kötüsü ve iyisi

çok şeyi gördüm ben de herkes gibi

eksik kalanlar için kameralar yetiştirdi

göz hiç devreden çıkmadı gerçekte

eskilerin gördüğüne gösterdiğine

kameraların kaydettiğine

kendine has gizli bir yolla yansıyan

bir şey görünüyor yine de

renk dönüşümüyle resimlerde

ressamların ışık zevkinde

yalan olmasın diye titriyorum

benziyor eskilerin dediğine

özü açık kalblilik olan ne varsa
önümdeki boşluğu ona terkettim
bir bakışıyla ben arasında
taht kuran mesafeyi
aldım kapalı yerlere serdim
teklifsiz yakınlık ve dostlukla
orada bildiğince geziyor şimdi
gözün yüz çevirdiği şeylere inat
örtüler altındadır güzelliği

şöylece bir geçip giderken
görme fırsatını geri çeviren
çevrilmiş bakışaysa hükmeden ima
tahmin eder olmayıp bilerek
kulaktan duymuş olmayıp görerek
avlanmış olmayıp yetiştirerek
apaçık bir şeyi gizler aslında
açık kalbliliğin onsuz edemediği
örtüsü altında duran her şeyi

çocukken afacanlıkla tanırdım
görüşüme engeller koyan dünyayı
dediğine göre bilgi ondaydı

boş gurur da

o beni anlar geçinir

çıplak bir hakikati yollardı bana

ben onu ne iyi anlardım

sıçrayıp duran imasıyla

yüreğini de açardı bana

üstelik herkesin arasında

herkese yaptığından fazla

BAHARIN SESSİZ SİRENİ

kış emzirdi meyvelerin

günü gelince hayat dalgasıyla kabarıp

güz gelince renk attığı yerleri

geldi karların eridiği zaman

emdiği halde baharın nektarından

içten saltanat kurup dıştan zevale dönen

hatırasıyla yakın geçmişinin

nasıplendiği kimyasına girdiği

her gün bir şekle giren armağan

göğe saldığı parıltı toprağa yumuşama

ve içe doğuş halinde yaydığı ümitlerin

süzerek ilham ettiği gibi

kış emzirdi

tazeliği özleyen buruşmuş kabukları

adını çok az kişinin bildiği bitkileri

ve varlıkların ivazsız beklentisini

emzirerek besledi kış

soğuğuyla dıştan bakışla
her canlıya başka sığınak aratan
ama güvenli ama beyaz yorganı altında
ürperti vererek uçuk bakışlara
kış emzirdi
değip geçen her gözün okşamasıyla
çok kişinin durup kaldığı renk tonlarında
tek yaprakla varolan gövertileri

o mevsim sütünü usul usul
bir sızıntı kıvamında sağdı da
bize selam veren eski bir komşu oldu
yuvasız bulutların gri yorganında
ısındı gök gürültüsü günbegün
daha işitilmeden açığa vermeden
cana yakın
bir evcil hayvanın yaptığı gibi
yaklaştı yerleri okşayarak
okşadığı yere armağanlar koyarak
toprak için tohum için gül için
getirdi sessiz sirenini baharın
aynı habere kulak verdiği her canlının
güne doğru fırtınalar birikti

ne el değmedik orman deseniz yeter anlatmaya

ne sonsuz renk cümbüşü doğanın

her canlı bir kez daha burada

kristal olup ışıyor özsuuyula

arkalıyor onu birikmiş fırtınanın

heybet kapısı olan sakin azameti

yumuşayan yalnız toprak değil yalnız ağaç

yalnız dal değil

dinledikçe baharın sessiz sirenini

kıpırdıyor çelimsiz sandığımız çimenler

isa nefesi değmiş gibi

CESARET

yenilmek mesele değil

ilham eder bir daha denemeyi

balta yemiş bir ağacın

sürgün vermesi gibi

emek yüzüstü ve herşey ortadaysa

ortada bir şey yok demektir

ve olacağı da onlar için

varsa buna sevineni

tekrar yöneliyoruz imkânsızın gününe

yok kimsenin çünkü zaferi

mümkünlere bakıp değer mi deme

arzuyla dengeliyoruz vazgeçişi

BÂBIÂLİ'NİN ÜÇ DÖNEMİ

bir zamanlar ben de

dolanıp durdum bâbîâlîde

sağlı sollu acemi rüzgârların

hedefsiz kasırgaya dönüşmesiyle

titrek ışığııı korumaya çalışan

birkaç mum kalmıştı birkaç köşede

yıpranmış saçakları

ve bakımsız dış duvarlarıyla
tarih kokan gazete binalarının
çekip gitme vaktiymiş meğer
uzak yerlerdeki kalelerine
bâbıâli bir hayaldi gerçekte
büyük gerçekler pişiyorken
küçük gerçekler ezip geçtiği halde
büyük düşlerin
serpilip gittiği keyfince
küçük dergilerin mahzenlerinde
cağaloğlu ve bayazıt kahvelerinde
demir atayım dedim
kimbilir kaçınıcı kere
göçtü göçecek bâbıâli
bir kere daha bitti tükendi
denildiği günlerde

azameti büsbütün yoktu diyemem

hiç olmasa hayalimizde

bab-1 humayundan

bab-üsselama uzanan bahçede

bağdat gibi hicaz gibi

trablusgarp gibi uzak illerden

yenilir yutulur haberlerle gelen

ulaklar koşuştururken

mektupçuların telaşı vardı

gerçek bâbîâlîde

ser çıkar sır çıkmazdı kolay kolay

sefirlerin yeni bilgilerle geldiği

vüzeranın ümeranın

divan üyeleri ve bilcümle küberanın

ayrıntıyla çizilmiş bir tertip gereğince

sıra sıra dizildiği saray içinde

bilmediğimiz bir azamet saklı kalırdı

yakın mahallelerdeyse

paşa konaklarından köşklere

sızacak bir haber beklenirdi

şerbetçi dükkânlarıyla kahvelerde

napolyon mısır'a girmeden önce

sonra bürokrasinin

dışa doğru dilleniş

içinden çıkılmaz devlet işi

kollu ve çarklı makineler

yoğurmaktayken

bir batıp bir çıkan gazeteleri

bâbîâli bürokrasisinin

kısa süren parlak dönemi geldi

enderun-ı humayundan yetişen

ya ilk fırsatta bir gazete kurdu

ya da geçti başına bir gazetenin

buldu yolunu verip veriştirmenin

muhbir suavi basiret ali

devir vakit tercüman

bâbîâli baskını çırağan hamlesi

bâbîâli artık matbuat âlemiydi

ince fikirler de elbet

artık orada yeşerecekti

müteverrim kızlar alırken

şiiirde yaşlanmayan tazelerin yerini

bozgun günlerinde teselli edemezdi

kimseyi boğaz'ın güzelliği

bindokuzyüzlerin son çeyreğinde

aşap evlerden çıkarak gelen

taşrayı buralara getiren

titrek bir aleve dokunabilen

bunu bir şans sayıyordu

söndürülmüş birer mum ellerinde

kıvılcım ateşi arıyordu

kavurucu yangın yerinde

hikâyesi akla ziyan

“taş atan bizden attıran bizden değil”

modası çıkmıştı bir de

bâbîâli artık

bâbîâліден başka herşeydi

simgeleri birer birer göçerken

bir hercümerce tanıklık etti

peşinden sürükledi yücelikleri

her konu orda başladı orda bitmedi

merakı eksilmeyen bense

biterken bizi de bitirmeyen

ardında bir şey var dedirten

bitişlerin düştüm peşine

postu serdim

hayâlde mekân tutan bâbîâliye

shakespeare

“dünya bir sahnedir” demiş

“erkek ve kadın biri çıkar biri girer”

görünürken orada hayat ve kader

x-pirin oyununda rol kabul edemezdim

çok teklif aldım kapıyı yeğledim

benim oyunum benim gerçeğim

BULUŐMA

bu toprağı boş kalır sanma

eksilmez arzuyla iz sürenlerin

kimi gitti kimi gelecek

yol bilmese yordam bilmese

saf yürekle kapıya erenlerin

kimi gitti kimi gelecek

yerleşip otele pencereden bakınca

gördüğünden irkilenlerin

kimi gitti kimi gelecek

işaretler karışmış diye burada

bakışıyla aynayı silenlerin

kimi gitti kimi gelecek

tanışıp mahşeri karmaşayla

bugünden sarsılan yüreklerin

kimi gitti kimi gelecek

özetlenip menkıbesi yazılsa

koca bir destana dönenlerin

kimi gitti kimi gelecek

ister oku adını ister okuma

bir kere kayda girenlerin

kimi gitti kimi gelecek

ya sayısı dersin bir şey diyemem

hafızada sayısız yer edenlerin

kimi gitti kimi gelecek